

ПЕЙО ЯВОРОВ

НОТАТА

chitanka.info

— Схвани духа на времената
и разбери живота нов;
Ще бъдеш близък на сърцата,
но пей ни песни за любов. —

Бъди свидетелка, о мила,
царице в моите гърди —
ти, чийто поглед — дивна сила,
над всяка моя мисъл бди...

И песните, що смисъл нямат —
свидетелствуй пред света, —
не са ли химни, пети в храмът,
в свещений храм на любовта?

Защо след толкова възторзи
по хубавия идеал,
защо са тия детски сълзи
на малодушната печал?

Издаднал си на зло в ръката...
Отвсъде гонен и презрян...
Що искаш? — Лъч на светлината
да е от бухали търпян?

Отбягвали те вси — тревожни...
И — никой да те утеша...
Какво! В пигмеи ли нищожни —
за грях! — съчувствие — души?

Да служим честно на доброто,

*ти знаеш — чакат ни беди;
тогава — забрави теглото
и мъж действителен бъди.*

III

*Историята? — имена...
То — чет неизброима!
Войни. А всяка война
светило паметно си има.*

*Да, знам и други род борби, —
в тях виждам човека,
и хиляди са, може би,
онез, що слави щем до века.*

*Все пак — и тоя, що герой
в цял свят би прогласили,
попитал бих го — ами той
самия себе победи ли?*

*Че гледаш — храбрива борец —
зла страст го побеждава...
И често лавровът венец
глава престъпна украшава.*

IV

*— Макар и тъй да бъде, — на твоите изпитания
да няма равни под небето, —
все пак, при сбора общи на хорските страдания,
ще бъдат капчица в морето.*

*— Съвет ли ще ми искаш? — викни по-харно в
нуждите
на твоя век, тъй много хвален —
и на бедите свои тогава ти, чрез чуждите,
ще видиш извора им кален.*

*И щещ глава издигна посред онеправданите,
че право — дълг, ще те повика,
край тружениците други, измежду нас избраните
на пот... с лопата и мотика.*

v

*...Не е за него дума! — говоря за тълпата,
за пъстрата оная, що пълни по стъгдите
и празна се прозява: загледай се в лицата,
не са човешки — вълчи... Вълка — удри в зъбите!*

*А пък народът — знаеш: след ралото си ходи,
над калната мотика измъчен се привежда
и с брадва на ръката по мраз в горите броди, —
трудът му е утеха, трудът му е надежда.*

*Такъв го аз обичам: обичам го, не крия,
тъй както може само синът баща да люби,
с наивната му глупост и детска простотия,
с пороците му дребни и халосии груби.*

*Ала погледай, ето — обраснали с бодли,
обраснали с трънаци обширните полета...
все пак така те нивга не би се изтощили
и всякога са почва, от нищо неначета.*

vi

*Не ме е страх от хорски съд, присъда —
не всякога е прав света,
не ме е страх! — в тъмница нека бъда,
но... да мирува съвестта.*

*Че тя е страж, що крие се у нази —
дълбоко в нашите гърди,
мълчание незабелязан пази*

и над постъпките ни бди.

*Кръстосваме из пътищата разни
на тоя свят безгрижно ний,
а там, пред нас, под цъфнали съблазни,
погледнеш — примчица се крий.*

*И някъде... „Престъпнико нищожни!“ —
обажда се внезапен глас, —
„Престъпнико!“ — озърнем се тревожни
и потъмней светът за нас.*

*Затворим се: „Престъпник!“ — по стените
чертае някой адски дух;
избягаме: „Престъпник!“ — по стъгдите
и камъните шепнат вслух...*

*Не ме е страх от хорски съд, присъда —
не всякога е прав света,
не ме е страх, — в окови нека бъда,
но да мирува съвестта!*

Издание:

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.